רחל מרחלת על כל העולם

אהבתה הצולעת של הנסיכה מארגרט

„איפה הנסיך פיליפ?" שאלו עתוני צרפת, שבוע ימים לפני לידתה של המלכה **אליזבת.** „הנסיך פיליפ יצא לצידו!" הודיעו בתדהמה זועמת צהרוני הסנסציה של לונדון באותו שבוע. ובאמת, היה על מה לזעום. הנה המלכה האמיצה מתקרבת לשעת הלידה, ובעלה מתרוצץ בין הרים וגבעות. ממש שערוריה — מאותן שערוריות שצה־רוני אירופה חיים מהן.

עכשיו כבר מותר לגלות: הנסיך פיליפ לא יצא סתם לצוד. עמו יצא אחד צולע, צלם לפי מקצועו, שעמד תוך שבועיים־שלושה לזכות במיכרז כארוסה הרשמי של הנסיכה מארגרט. כשהודיעה לפני שבוע ה־מלכה, שהיא שמחה להודיע על „אירושיה של אחותה האהובה הנסיכה מארגרט למר **אנתוני צ'ארלס רוברט ארמס־טרונג־ג'ונס**", עמדה אנגליה על הראש — ולא מרוב שמחה.

מיהו אנטוני ארמסטרונג־ג'ונס זה, שאל כל אחד. קודם כל, הוא אינו בן האצולה. אמו התגרשה מאביו (עורך־דין חלשי) והתחתנה באיזה רוזן אירי, אבל זה אינו נותן לבנה זכות לשאת תואר של לורד, רוזן או אפילו סתם סיר.

הוא בן 29 (מבוגר בחמשה חדשים ממארגרט) וזכה לשם כצלם, אחרי שצילם כמה מבני בית המלוכה. בעיקר התפרסם אחרי שצילם את מארגרט ביום הולדתה ה־29. לפני שהתחיל עם הנסיכה, היתה יידיעתו הטובה ביותר דוגמנית סינית בשם ג'אקי צ'אן, המשחקת עתה תפקיד של יצאנית במחזה עולמה של סוזי וונג. לפני שנה בילו השניים את חופשת הקיץ בשוויץ ובכך הפריך את השמועות כאילו התעניין בגברים יותר מאשר בנשים. פעם־פעמיים ביקרה הנסיכה בחדרו, ברובע פימלי־קו העלוב, והשניים עסקו בעיסוק האהוב על כל אנגלי — שתיית תה. פעמיים־שלוש גם בילה „טוני" בחברת הנסיכה בארמון אמה, וכל אחד היה בטוח שהוזמן לשם צילום. אבל המשפחה דחקא הבינה לרוחם של הצעירים ונתנה להם להתבודד בטיולים ארוכים. לפי כל הסימנים, הם נורא שמחו שהיא סוף־סוף עומדת להתחתן. כי נדמה היה שאחרי האהבה הנכזבת לפיטר טאונסנד, תישאר הנסיכה מארגרט רחוקה זקנה ומאוכזבת. עתה, מצאה את אושרה הרשמי.

„שאתי את ציפורה

בתקופה בה הייתי עדיין בוסר, צעיר בן 19. (היה זה) שידוך: בחורה ירושלמית, משכילה ונאה, בוגרת ממני בקרוב לשנתיים. אמי ואחותי נסעו לירושלים, כדי לבדוק את השידוך, והנערה הצליחה לעשות עליהן רושם טוב ביותר... אמרתי לעצמי: מה יש לך כאן להפסיד? אתה מקבל רעיה ושותף. אתה מס־תדר בחיים. אתה מקבל דירה בת שלושה חדרים, מרוהטת ומצויידת באופן מושלם, וסכום של שלושת אלפים לירות (מאבי) טבין ותקילין...

„והנה, שבוע ימים לאחר החופה, כבר עזבתי את הבית. אך נתפייסנו, וחזרתי. אר־בעה שבועות אחרי הנישואים עזבה היא את

איזהו גיבור - החוזר לאשתו!

הבית... מה היה מקור הרע? למן ההת־חלה ניסתה ציפורה לשבור את אותי, ל־עצב אותי בהתאם לרצונה. עקשנותה קשה מצור... דומה היה כאילו נשאתי לי אשה הבוגרת ממני בעשר שנים. היא התייחסה אלי כאל ילד אימפולסיבי חסר־חינוך, זיל־זלה בי ובדמיוני הפורה, ניסתה ליטול ממני את הבטחון, לא האמינה בכוחותי ולגלגה על החלומות שרקמתי לפניה.

„עוד בתקופה שלפני הנשואים: כאשר באה להתארח בבית הורי, הזמנתי אותה לשייט על הירקון. מה יש? רציתי לגרום לשנינו הנאה, להתפרק קצת. היא התעקשה ולא הסכימה. בעורמה הבאתי אותה על ה־ירקון — היא לא הכירה אז את תל אביב — והתחננתי לפניה: הנה, ממילא הגענו כבר לירקון, בואי והיכנסי לסירה. היא לא הסכימה...

„במשך שנים השתדלתי לשכנעה, כי מדי קומה בבוקר תלבש חולק־משי, נעלי־בית נאות, ותצבע את שפתיה בשפתון. תגובתה הקוצפת היתה: ‚וכי מה אני? כלה שלך? לשם מה יש לי צורך להתקשט בפניך?'... לא זו בלבד שהיא לא עודדה אותי בדרכי הקריריסטית, אלא שביחסה העוין כלפי מפעלי ניסתה לקצץ את כנפי... היא הש־תדלה בכוח לפרוש עלי את ממשלתה. תכר־פות הרהרתי לנפשי: האם אתה גבר או — עכבר? בעיני העולם אתה מופיע כגיבור ורב־כוח, ואילו בבית אתה נרתע בעטייה מדברים פעוטי ערך. אתה ממש מפחד מפ־ניה...

„חסה אלי והזלזול כלפי פגעו בי קשות וגרמו במישרין ל„בריחותי" מן הבית. התחלתי במסעות תכופים בעולם. ביקשתי מפ־לט ממנה אך גם שם הצליחה להשיגני. מכתבי הזילזול שלה רדפו אחרי, למה אפשר כבר לצפות מעגלון, שאינו רואה במשך כל שעות היום אלא את אחורי הסוס שלו? כך גם אתה, המתאבק כל הזמן עם יצורים ברוטאליים ומטומטמים. איזו גדלות תצמח לך מזה? לעתים הייתי מחזיק במשך ימים מכתב שלה סגור בכיסי, כשאני דוחה את מועד פתיחתו. באחד ממסעותי, כאשר הודעתי לה כי אני משתוקק לחזור — מי־הרה לבוא לניו־יורק והחזירתני הביתה... כיום נשרפו כל הגשרים מאחורינו. אנו עומדים להתגרש."

כך, ועוד יותר, כתב לפני ארבעה חדשים, בלבד לקהל מעריציו, „מר ישראל" הרא־שון, איש־השרירים רפאל הלפרין. הוא לא הסתיר את העובדה שעזב את אשתו וחמשת ילדיו, אחרי למעלה מ־14 שנות נשואים, ושכר לעצמו דירה נפרדת. ידידים אף הצ־ביעו על בחורה נאה מאד, שאותה עמד לשאת לאשה. אבל אחרי כל זה — הוא חזר אליה, לציפורה.

הפעם, אני מאחלת, סופית.

גילדה וכו' וכו'

ארבע־חמש שנים, כרקדנית־מחליקה בלהקת מחליקי קרח. היא התאהבה בישראל — בשמש שלה, בנוף שלה, בגברים שלה — והחליטה שכאן מקומה.

היא התחתנה עם בחור תל־אביבי (זה ה־סולל שבשרשרת השמות האינסופית), הצ־ליחה להשתלב היטב בארצה החדשה. בין השאר: הדריכה בשעורי שחיה, עבדה בע־בודה סוציאלית ושיחקה בסרט הישראלי מעשה במונית — סרט, כפי שכתב אחר כך עתונאי קפריסאי, „שזכה לתהילת המ־בקרים ולמחיאות־כפיים של הצופים בארצות רבות."

עכשיו היא מקוה ליטול חלק בסרט אקסודוס. אגב, אנשים רבים בישראל סבורים שהיא הקיטי המקורית של הספר. ליאון יוריס הכיר אותה היטב, בעת ביקורו ב־ישראל, וכנראה שהכרות זו השאירה רושם כה עמוק עליו שהפך אותה לגיבורת ספרו.

ידידים אלה ישמחו לשמוע את הכרזתה, כי מעולם לא תעזוב את ישראל. ביחוד אלה שעקבו באהדה־דואגת אחר לבטי קלי־טתה בארץ, אחרי המשברונים האישיים הקטנים. אותם משברונים שפעם הניעו אותה לשאול ידידים: „תגידו, האם חלמתי להיות מושכת? זה חצי שנה שבעלי לא מסתכל עליי!" אולי היה עסוק מדי בהרכבת מכונית־מירוץ סביב מנוע מכוניתה של **איוה ברי־און,** אהובתו של היטלר.

אבל היא התנחמה מהר מאוד. אחרים — רבים אחרים — הסתכלו ומסתכלים עליה בהנאה רבה.

תאוותו של אגא חאן

אנגליה משתגעת מהגלוי הזה: **„האגא חאן** רדף אחרי מסביב לחדרו, בכורסת־הנכים שלו!"

כותבת הווידוי היא אנגליה צעירה, בשם נאנסי גילספי, שמסרה את סיפורה בסנדיי פיקטוריאל.

נאנסי הכירה את האגא חאן הזקן (מאז הוא ז"ל), כאשר ביקשה ממנו ראיון עתונאי. הוא קיבל אותה בחדר־האורחים של חוילתו בריביירה. היא התיישבה על כורסה, והוא מולה, על כורסת־הנכים שלו.

תוך כדי שיחה הצביע לעבר ציור על הקיר. כדי להסביר לה את נקודותיו העדי־נות יותר, גילגל את כורסתו לקירבתה. פתאום... אבל מוסב לתת את רשות ה־דיבור למיס גילספי עצמה: „הוא עצם את עיניו וסינן בין שיניו: ‚התקרבי אלי, נאנסי הקטנה, בואי לחיקי, בואי...' הייתי נד־המת. קפצתי מכורסתי והתחבאתי מאחורי עציץ ענק. הוא סובב את גלגלי כורסתו במרץ, והתחיל לרדוף אחרי בכל פינות החדר, כשהוא מתנשף־מתאוה. צחקתי!"

הדלת נפתחה. משרת הדור שאל: „קרה משהו, היד מעלתך?" לא קרה כלום.

הווי

אך תשלם יותר!

בקה אליגרביה, התכנסו חברי ה־תנועה למלחמה במוהר, נשבעו שלא ישאו נשים כל עוד עומדים בעינם דמי־המוהר הגבוהים.

★ ★ ★

גישה חינוכית

ירושלים, אחרי שתקמיד בן תשע התלונן שאינו יכול לשבת, והסתבר כי המורה צבי אשכנזי היכהו בסרגל במיתקן־הישיבה שלו, פוטר המורה ממשרתו, הוע־מד לדין, ונידון לשבועיים מאסר.

★ ★ ★

עובד עצמאי

אלבוקרק, ארצות־הברית, קיבל מנהל מס־הכנסה 12 סנט מנער בן תשע, ב־צירוף מכתב: „דמי־כיס, 50 סנט לשבוע; הכנסה הד־פעמית מהוצאת מסמרים, 25 סנט; בעד הסכמה לקבל מכות מג'ו, 5 סנט; בעד זה שלא הכיתי אותו בחזרה, 3 סנט; ניקוי הבית אחרי שהכלב ליכלך אותו, 25 סנט; צביעת דלתות, 50 סנט; סך הכל: 27 דולאר ו־8 סנט. הוצאות: הכל, פרט ל־12 סנט. אני שולח אותם לך וזה מחסל את החשבון בינינו."

★ ★ ★

גמר חתימה — חובה

ירושלים, ה. בא שלום רחמן למשפט, על כי מאן לשלוח את בתו לבית־הספר היסודי, על אף מכתב אזהרה שקיבל מבית־הספר, זוכה מן האשמה כאשר התברר ב־בית־המשפט כי אותו מכתב נשלח אליו ללא חתימת מנהל בית־הספר.

★ ★ ★

אלבום שוטרים

רמדה, ניסה העבריין המועד עזרא דהאן לגנוב את ארנקה של שוטרת, נתפס על־ידה, נידון לשנה מאסר, התמרמר: „חשבתי שאני כבר מכיר את כל המשטרה!"

★ ★ ★

אולם התעלמות

סאנאנד, ארצות־הברית, קיבל מנהל בית־ספר בהתעלמות הודעה טלפונית כי הוסמנה פצצה באולם־ההתעלמות של בית־הספר, בידעו כי בבית־הספר אין שום אולם־התעלמות.

★ ★ ★

כוחות־סום

צ'רלטון, ארצות־הברית, התלוננה תו־שבת במשטרה, כי שלושה סוסים ש־נתפסו על־ידה, נידון לשנה מאסר, התמרמר: דהרו בכביש הראשי, דרסו את מכונית־הגנגס שלה, מעכו לחלוטין את גגה והרסו את כיפת־המנוע.

★ ★ ★

שביל לנשר בשמים

ברנרד, התרשמה גרטרודה ברג מהופעתו האומללה־במיוחד של אלמוני, נענתה לפנייתו, באשר ביקש ממנה הלוואה קטנה שתעזור לו לנסוע הביתה, נתנה לו ברוב נדיבותה 20 ל"י, חיכתה לשוא להחזרת החוב, התלוננה לבסוף ב־משטרה, כשבידיה רק קבלה חתומה בידי „יצחק נשר".

★ ★ ★

...ורחוק מפנינים מחירה

מע'אר, נזעקו בני הכפר לחפש נערה בת 17 שנחטפה מבית הוריה, גילו את הנערה בכפר סמוך, אליו נלקחה על־ידי חוטפה, אך לא הצליחו להחזירה לביתה מאחר והנערה הודיעה שהחליטה לשתף פעו־לה דוקא עם חוטפה הצעיר, במלחמתו נגד גובה המוהר, שאביה דרש ממנו.

★ ★ ★

סופרי סת"ם

טוקיו, יאפאן, נפתח בית־דפוס עברי, בו עובדים רק יפאנים, המזהים את ה־אותיות הזרות לפי ספרות: 118 — קו"ף; 44 — דל"ת וכו'.